ภาคผนวก ข.

ร่างพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยการรับขนของทางทะเล

.....

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัติฉบับนี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ...”

มาตรา 2 พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ผู้ขนส่ง” “ผู้ส่งของ” และ “สัญญารับขนของทางทะเล” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ผู้ขนส่ง” หมายความว่า บุคคลซึ่งทำสัญญารับขนของทางทะเลกับผู้ส่งของ

“ผู้ส่งของ” หมายความว่า บุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญากับผู้ขนส่งในสัญญารับขนของทางทะเล หรือบุคคลซึ่งได้มอบของให้แก่ผู้ขนส่งเพื่อขนส่งตามสัญญารับขนของทางทะเล แล้วแต่กรณี

“สัญญารับขนของทางทะเล” หมายความว่า สัญญาซึ่งผู้ขนส่งตกลงให้บริการรับขนของทางทะเลจากท่าหรือที่ในประเทศหนึ่งไปยังท่าหรือที่ในอกประเทศหนึ่ง และผู้ส่งของตกลงจะชำระค่าระวางเพื่อการนั้น

มาตรา 4 ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ผู้ชาร์เตอร์เรือ” และคำว่า “หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงิน” ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 ดังต่อไปนี้

“สัญญาชาร์เตอร์เรือ” หมายความว่า สัญญาซึ่งเจ้าของเรือยินยอมให้บุคคลหนึ่งเรียกว่า ผู้ชาร์เตอร์เรือ ใช้ประโยชน์จากเรือของตนโดยคิดค่าตอบแทน ทั้งนี้ การใช้ประโยชน์ดังกล่าวอาจกระทำโดยการนำระวางเรือไปใช้บรรทุกของจากท่าเรือหนึ่งไปยังอีกท่าเรือหนึ่ง หรือนำไปบรรทุกของตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือโดยการเข้าครอบครองและควบคุมเรือตลอดอายุของสัญญาก็ได้ และให้หมายความรวมถึง สัญญาที่ผู้ชาร์เตอร์เรือตกลงให้ชาร์เตอร์เรือช่วงต่อไปอีก

“หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงิน” หมายความว่า หน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินตามกฎหมายว่าด้วยการให้อำนาจและกำหนดการปฏิบัติบางประการเกี่ยวกับสิทธิพิเศษถอนเงินในกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

มาตรา 5 ให้ยกเลิกมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 4 พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่การขนส่งทางทะเลจากที่แห่งหนึ่งในราชอาณาจักรไปยังที่อีกแห่งหนึ่งในราชอาณาจักร หรือจากที่แห่งหนึ่งนอกราชอาณาจักรมายังที่อีกแห่งหนึ่งในราชอาณาจักร หรือจากที่แห่งหนึ่งในประเทศหนึ่งไปยังที่อีกแห่งหนึ่งในอีกประเทศหนึ่ง เว้นแต่กรณีที่ได้ระบุไว้ในใบตราส่งว่าให้ใช้กฎหมายของประเทศอื่นหรือกฎหมายระหว่างประเทศบังคับก็ให้เป็นไปตามนั้น แต่แม้ว่าจะได้ระบุไว้เช่นนั้นก็ตาม ถ้าปรากฏว่าคู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นผู้มีสัญชาติไทยหรือเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย ก็ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับ”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 5 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่สัญญาชาร์เตอร์เรือ แต่ถ้ามีการออกใบตราส่งสำหรับของที่ขนส่งตามสัญญาชาร์เตอร์เรือนั้นด้วย บทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่ผู้ขนส่งและผู้รับตราส่งซึ่งมิใช่ผู้ชาร์เตอร์เรือ”

มาตรา 7 ให้ยกเลิกมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 6 ถ้าในการปฏิบัติตามสัญญารับขนของทางทะเล ผู้ขนส่งได้ใช้การขนส่งทางอื่นร่วมด้วย ให้ใช้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเลเท่านั้น”

มาตรา 8 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 6/1 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“มาตรา 6/1 คดีเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องอันเนื่องมาจากการรับขนของทางทะเล ไม่ว่าจะมีมูลกรณีจากสัญญารับขนของทางทะเลหรือละเมิด รวมถึงการใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 46 วรรคสอง ให้อยู่ในอำนาจศาลของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ”

มาตรา 9 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“ในกรณีที่ใบตราส่งมีข้อความอ้างถึงเอกสารอื่นหรือข้อความในเอกสารอื่น เอกสารหรือข้อความนั้นจะยกขึ้นใช้ยันผู้รับตราส่งได้เฉพาะเมื่อได้แนบอยู่กับหรือทำให้ปรากฏอยู่ในใบตราส่งนั้น หรือเมื่อผู้รับตราส่งได้ทราบถึงเอกสารหรือข้อความนั้นแล้วจากวิธีการอื่น”

มาตรา 10 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 40/1 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“มาตรา 40/1 ในกรณีที่หาตัวผู้รับตราส่งไม่พบ หรือผู้รับตราส่งปฏิเสธไม่ยอมรับมอบของ ผู้ขนส่งต้องบอกกล่าวไปยังผู้ส่งของทันทีและถามเอาคำสั่งจากผู้ส่งของ

หากมีพฤติการณ์ขัดขวางไม่สามารถจะบอกกล่าวไปยังผู้ส่งของได้ทันทีหรือไม่อาจถามเอาคำสั่งจากผู้ส่งของได้ หรือถ้าผู้ส่งของละเลยไม่มีคำสั่งนั้นมาในเวลาอันควรหรือส่งมาเป็นคำสั่งอันไม่อาจปฏิบัติได้ ให้ผู้ขนส่งมีสิทธิมีสิทธินำของนั้นออกขาย ทำลายหรือจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดตามความเหมาะสมและจำเป็น

เมื่อได้จัดการตามวรรคสองแล้ว ให้ผู้ขนส่งบอกกล่าวแก่ผู้ส่งของโดยไม่ชักช้า เว้นแต่ไม่สามารถจะทำได้ ถ้าผู้ขนส่งละเลยไม่บอกกล่าวแก่ผู้ส่งของ ให้ผู้ขนส่งรับผิดชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น

ในกรณีที่ได้จัดการกับของตามวรรคสองแล้วได้จำนวนเงินเท่าใด ให้ผู้ขนส่งมีสิทธิหักเอาไว้เป็นค่าระวางอุปกรณ์แห่งค่าระวางแลละค่าใช้จ่ายอันเกิดขึ้นจากการจัดการนั้น ถ้ายังมีเหลือให้ส่งมอบให้แก่ผู้ซึ่งมีสิทธิจะได้เงินนั้นโดยพลัน แต่หากยังขาดอยู่เท่าใด ผู้ส่งของต้องรับผิดในส่วนที่ขาดนั้น

ในกรณีที่ได้จัดการกับของนั้นแล้วไม่ได้เงิน ให้ผู้ขนส่งมีสิทธิเรียกค่าใช้จ่ายอันเกิดขึ้นจากการจัดการดังกล่าวเอากับผู้ส่งของ”

มาตรา 11 ให้ยกเลิกมาตรา 46 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 46 ภายใต้บังคับมาตรา 47 และมาตรา 48 สิทธิเรียกร้องใดๆ อันเกิดจากการรับขนของทางทะเลไม่ว่าจะมีมูลกรณีจากสัญญารับขนของทางทะเลหรือละเมิด ถ้าไม่ได้ฟ้องคดีต่อศาลหรือเสนอข้อพิพาทให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ขนส่งได้ส่งมอบของ หรือถ้าไม่มีการส่งมอบของนับแต่วันที่ล่วงเลยกำหนดส่งมอบตามมาตรา 41(1) หรือนับแต่วันที่ล่วงเลยกำหนดเวลาอันสมควรตามมาตรา 41(2) ให้เป็นอันขาดอายุความ

สิทธิของผู้ที่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามพระราชบัญญัตินี้ในการไล่เบี้ย หรือเรียกชดใช้เอาจากบุคคลอื่นให้มีกำหนดอายุความหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ได้ชดใช้ค่าเสียหาย”

มาตรา 12 ให้ยกเลิกมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 47 ก่อนอายุความตามมาตรา 46 จะครบบริบูรณ์ ฝ่ายที่ถูกเรียกร้องอาจยินยอมให้ขยายอายุความออกไปโดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายตน

ก่อนครบระยะเวลาที่ขยายออกไปตามวรรคหนึ่ง ฝ่ายที่ถูกเรียกร้องจะยินยอมให้ขยายอายุความออกไปอีกครั้งหนึ่งหรือหลายครั้งก็ได้”

มาตรา 13 ให้ยกเลิกมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 51 ผู้ขนส่งไม่ต้องรับผิดเพื่อการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้าอันเกิดจากการไม่เป็นไปตามมาตรา 8 วรรคหนึ่ง ถ้าพิสูจน์ได้ว่าตนปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 8 วรรคสอง และมาตรา 9 แล้ว”

มาตรา 14 ให้ยกเลิก (12) ของมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(12) ความผิดพลาดในการเดินเรืออันเกิดจากความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้นำร่องหรือการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้นำร่อง”

มาตรา 15 ให้ยกเลิกมาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 54 ผู้ขนส่งไม่ต้องรับผิดเพื่อการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า อันเป็นผลจากการใช้มาตรการต่างๆ ที่ผู้ประกอบอาชีพรับขนของทางทะเลพึงกระทำเพื่อระงับอัคคีภัย หรือหลีกเลี่ยงหรือบรรเทาผลเสียหายจากอัคคีภัย เว้นแต่ผู้ใช้สิทธิเรียกร้องจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นความผิดหรือประมาทเลินเล่อของผู้ขนส่งหรือตัวแทนหรือลูกจ้างของผู้ขนส่งในการใช้มาตรการดังกล่าว”

มาตรา 16 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 57/1 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“มาตรา 57/1 ผู้ขนส่งและผู้ขนส่งอื่นมีสิทธิยกเว้นความรับผิดตามหมวดนี้ ไม่ว่าการเรียกร้องจะมีมูลกรณีจากสัญญารับขนของทางทะเลหรือละเมิด

ในกรณีที่มีการใช้สิทธิเรียกร้องต่อลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่งหรือลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่งอื่น ให้ลูกจ้างหรือตัวแทนดังกล่าวมีสิทธิอ้างข้อยกเว้นความรับผิดของผู้ขนส่งตามหมวดนี้เช่นเดียวกันกับผู้ขนส่งและผู้ขนส่งอื่น”

มาตรา 17 ให้ยกเลิกมาตรา 58 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 58 ภายใต้บังคับมาตรา 60 ในกรณีที่ของซึ่งผู้ขนส่งได้รับมอบหมายสูญหายหรือเสียหายไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ให้จำกัดความรับผิดของผู้ขนส่งไว้เพียงหกร้อยหกสิบหกจุดเจ็ดหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินต่อหนึ่งหน่วยการขนส่ง หรือสองหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินต่อหนึ่งกิโลกรัมของน้ำหนักกิโลกรัมของน้ำหนักรวมหีบห่อแห่งของนั้นแล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่า”

มาตรา 18 ให้ยกเลิกมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 60 การจำกัดความรับผิดของผู้ขนส่งตามมาตรา 58 มิให้ใช้บังคับแก่กรณีดังต่อไปนี้

(1) การสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้าที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลจากการที่ผู้ขนส่งหรือตัวแทน หรือลูกจ้างของผู้ขนส่งกระทำหรืองดเว้นกระทำการโดยจงใจที่จะให้เกิดการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้า หรือส่งมอบชักช้า หรือละเลยไม่เอาใจใส่ ทั้งที่รู้ว่าการสูญหาย เสียหาย หรือส่งมอบชักช้านั้นอาจเกิดขึ้นได้

(2) ผู้ส่งของและผู้ขนส่งตกลงกันกำหนดความรับผิดของผู้ขนส่งไว้มากกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา 58 โดยระบุไว้ในใบตราส่ง

(3) ผู้ขนส่งได้จดแจ้งรายการใดๆ ไว้ในใบตราส่งตามที่ผู้ส่งของแจ้งหรือจัดให้ โดยไม่บันทึกข้อสงวนเกี่ยวกับรายการนั้นไว้ในใบตราส่ง ทั้งนี้โดยมีเจตนาที่จะฉ้อฉลผู้รับตราส่งหรือบุคคลภายนอกซึ่งกระทำการโดยเชื่อรายการในใบตราส่งนั้น

(4) ผู้ส่งของได้แจ้งสภาพและราคาแห่งของไว้ก่อนที่ผู้ขนส่งจะรับมอบของและผู้ขนส่งได้จดแจ้งสภาพและราคาแห่งของนั้นไว้ในใบตราส่งแล้ว”

มาตรา 19 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 60/1 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“มาตรา 60/1 ผู้ขนส่งและผู้ขนส่งอื่นมีสิทธิจำกัดความรับผิดตามหมวดนี้ ไม่ว่าการเรียกร้องจะมีมูลกรณีจากสัญญารับขนของทางทะเลหรือละเมิด

ในกรณีที่มีการใช้สิทธิเรียกร้องต่อลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่งหรือลูกจ้างหรือตัวแทนของผู้ขนส่งอื่น ให้ลูกจ้างหรือตัวแทนดังกล่าวมีสิทธิจำกัดความรับผิดตามหมวดนี้เช่นเดียวกันกับผู้ขนส่งหรือผู้ขนส่งอื่น

ภายใต้บังคับมาตรา 60 ในกรณีที่มีการใช้สิทธิเรียกร้องต่อทั้งผู้ขนส่ง ผู้ขนส่งอื่น ลูกจ้างและตัวแทนของผู้ขนส่ง และลูกจ้างและตัวแทนของผู้ขนส่งอื่นให้จำกัดความรับผิดของบุคคลทั้งหมดดังกล่าวรวมกันแล้วไม่เกินจำนวนเงินจำกัดความรับผิดที่ระบุไว้ในมาตรา 58”

มาตรา 20 ให้ยกเลิกมาตรา 61แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 61 การคำนวณราคาของที่สูญหายหรือเสียหายตามมาตรา 58 ให้คำนวณค่าเสียหายเท่ากับราคาที่ของนั้นจะพึงมี ณ สถานที่และเวลาที่ขนถ่ายขึ้นจากเรือหรือ ณ สถานที่และเวลาอันควรจะได้ขนถ่ายขึ้นจากเรือ

การคำนวณราคาของตามวรรคหนึ่ง ให้คำนวณตามราคาตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้า หากไม่มีราคาดังกล่าว ให้คำนวณตามราคาท้องตลาดในขณะนั้น แต่ถ้าไม่มีทั้งราคาตลาดซื้อขายสินค้าล่วงหน้าและราคาท้องตลาด ให้คำนวณตามรราคาปกติแห่งของชนิดเดียวกันและคุณภาพเท่าเทียมกัน

ในกรณีที่ราคาที่คำนวณได้ตามวรรคสองต่ำกว่าที่แสดงไว้ในใบตราส่งให้ผู้ขนส่งรับผิดเพียงเท่าราคาที่คำนวณได้นั้น แต่ถ้าราคาสูงกว่า ให้ผู้ขนส่งรับผิดเพียงเท่าราคาที่แสดงไว้ในใบตราส่ง”

มาตรา 21 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 62 แห่งพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534

“เพื่อประโยชน์แก่การคำนวณจำนวนเงินจำกัดความรับผิดตามพระราชบัญญัตินี้ การเปลี่ยนแปลงหน่วยสิทธิพิเศษถอนเงินให้เป็นสกุลเงินบาท ให้คำนวณ ณ วันที่ผู้ขนส่งได้มอบของ หรือถ้าไม่มีการส่งมอบของ ให้คำนวณ ณ วันที่ล่วงเลยกำหนดเวลาอันควรส่งมอบ โดยใช้อัตราแลกเปลี่ยนตามประกาศของธนาคารแห่งประเทศไทย”

มาตรา 22 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่สัญญารับขนของทางทะเลที่ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัติใช้บังคับ

มาตรา 23 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพรระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี